

L'AIXECAMENT DE JULIOL

Lev Trotski

(Vperiod, juliol de 1917)

Versió catalana feta per Alejo Martínez des de: "El levantamiento de julio", en 1917. *Escritos en la revolución*, Centro de Estudios, Investigaciones y Publicaciones "León Trotsky", Buenos Aires, 2007, pàgines 106-109.

La sang ha corregut pels carrers de Petrograd. Un capítol tràgic s'ha afegit a la Revolució Russa. Qui n'és el responsable? "Els bolxevics", diu la gent del carrer, repetint allò que li diuen els seus periòdics. La suma total d'aquests tràgics successos es resumeix, per a la burgesia i els polítics oportunistes, en aquestes paraules: arrestar els capitosts i desarmar les masses. I l'objectiu d'aqueixa acció és establir l'"ordre revolucionari". Els socialistes-revolucionaris i els menxevics estan disposats a restablir l'"ordre", detenint i desarmant els bolxevics. Només hi ha un problema: quin tipus d'ordre i per a qui?

La revolució despertà grans esperances en les masses. Entre les masses de Petrograd, que exerciren un paper dirigent en la revolució, aqueixes esperances i expectatives foren albergades amb un fervor excepcional. La tasca del partit socialdemòcrata era transformar aqueixes esperances i expectatives en programes polítics clarament definits per tal de canalitzar la impaciència revolucionària de les masses vers una acció política organitzada. La revolució es veié confrontada amb la qüestió del poder. Nosaltres, així com l'organització bolxevic, érem partidaris de lliurar tot el poder al Comitè Central dels Consells de Delegats d'Obrers, Soldats i Camperols. Les classes altes, i hem d'incloure-hi els socialistes-revolucionaris i als menxevics, exhortaven a les masses a recolzar el govern de Miliukov-Gutxkov. Fins a l'últim moment, és a dir, fins a la dimissió d'aquests personatges (els més clarament imperialistes del primer govern provisional), els dos partits que hem esmentat, romangueren units amb fermesa i en tota la línia al govern. Només després de la reorganització d'aquest últim, les masses descobriren a través dels seus propis periòdics que no se'ls havia dit tota la veritat, que havien estat enganyades. Aleshores hom les digué que havien de confiar en la nova "coalició" governamental. La socialdemocràcia revolucionària predigué que el nou govern no es diferenciaria bàsicament del vell, que no faria cap concessió a la revolució i que trairia, una vegada més, les esperances de les masses. I això fou el que passà. Després de dos mesos de feblesa, de demanda de confiança, d'exhortacions verbals, el govern fou incapaç de dissimular la seua posició, que consistia en embrollar tots els problemes. Es féu palès que les masses, una vegada més (i en aqueix moment més cruelment que mai), havien estat enganyades.

La impaciència i la desconfiança de la majoria dels obrers i soldats de Petrograd creixien, no dia a dia sinó hora a hora. Aquests sentiments, que eren alimentats per la guerra (que es perllongava sense esperança per a tots els que hi participaven), per la desorganització econòmica, per la paralització de les branques més importants de la producció, trobaren una expressió política immediata en la consigna: "Tot el poder als soviets!". La retirada dels cadets i la demostració definitiva de la fallida interna del govern provisional convenceren encara més

profundament les masses que encertaven en oposar-se als líders oficials del soviètic. Les vacil·lacions dels socialistes-revolucionaris i els menxevics només hi agregà més oli al foc. Les exigències, les quasi persecucions, dirigides a la guarnició de Petrograd, a la que hom li exigia començar una ofensiva, tingueren el mateix efecte. Esdevingué inevitable una explosió.

Tots els partits, fins i tot els bolxevics, feren tot el possible per tal d'evitar que les masses realitzaren la demostració del 16 de juliol; però les masses es manifestaren i, a més a més, amb les armes en les seues mans. Tots els agitadors, tots els representants de districte, declararen a la vesprada del 16 de juliol que la manifestació del 17 de juliol, atès que la qüestió del poder romaní incerta, inevitablement tindria lloc, i que cap mesura podria detenir el poble. Aqueixa és l'única raó per la qual el partit bolxevic, i amb ell la nostra organització, decidí no romandre allunyat i rentar-se les mans per les seues conseqüències sinó fer tot allò que estava al nostre abast per a transformar la jornada del 17 de juliol en una demostració pacífica. La crida del 17 de juliol no té un altre significat. Era evident que, donada la segura intervenció de bandes contrarevolucionàries, es produirien enfrontaments sagnants. Hauria estat possible, certament, privar les masses de tota direcció política, decapitar-les políticament, negant-se a dirigir-les, i abandonar-les a la seua sort. Però nosaltres, essent un partit de treballadors, no podíem ni volíem adoptar la tàctica de Ponç Pilat: decidírem acompanyar les masses i unir-nos-hi per a introduir en la seua agitació elemental el major grau d'organització possible, donades les circumstàncies, i reduir així al mínim el nombre probable víctimes. Els fets són ben coneguts. La sang ha corregut. I ara la premsa "influente" de la burgesia, i altres periòdics al seu servei intenten carregar sobre el nostre coll la total responsabilitat per les conseqüències: per la pobresa, l'esgotament, el desafecte i la rebel·lia de les masses. Per tal d'assolir aquest fi, per a completar el seu treball de mobilització contrarevolucionària contra el partit del proletariat, canalles anònims, semianònims o ja ben coneguts, escampen acusacions de corrupció: la sang s'ha vessat per culpa dels bolxevics, i els bolxevics estaven actuant sota les ordres de Guillem II.

En l'actualitat estem travessant un període de prova. La fermesa de les masses, la seua sang freda, la fidelitat dels seus "amics", totes aquestes coses estan essent posades a prova. Nosaltres també estem sotmesos a aquest test, i en sortirem més enfortits, més units que de cap prova anterior. La vida està amb nosaltres i lluitant per nosaltres. La nova reconstrucció del poder, dictada per una situació implacable i per la miserable timidesa dels partits en el poder, no canviarà ni resoldrà res. Cal un canvi radical de tot el sistema. Necessitem un poder revolucionari.

La política de Tseretelli-Kerenski apunta directament a desarmar i afeblir l'ala esquerra de la revolució. Si, amb l'ajuda dels seus mètodes, aconseguixen restablir l'"ordre", serà la primera (després de nosaltres, òbviament) víctima d'aquest "ordre". Però no tindran èxit. La contradicció és molt profunda, els problemes són molt grans per a ésser resolts amb mesures policials.

Després del període de prova vindrà el del progrés i la victòria.